

GÉCZI JÁNOS

Panasz behajózás előtt

Mondhatom, egymáshoz varrva vannak.
Csak itt a házak mennek feléje,
ott pedig éppen eljönnek tőle.
A tenger marad a medrében,
filozófus a teológiában,
el- és odahúzódik, mint a rák.

Hasztalan említem, én, a jövőlátó,
Salamancát járt tudor, büntetlen
nem szerethet a tündér egy számárt.
Shakespeare dialektusát a víz nem
beszéli, sem pedig ez a város.
Még nem jött el a reneszánsz, ez itt

minekünk a tizenkettedik század,
fogjam be a túl sok nyelvű számat.
Figyeljem tovább, miként huzakodnak
az árnyak és a fények foltjai,
a bölcselet az okoskodással,
a kalapos szent a bestiával!

Én pedig, a jövő alkémiát
silabizáló, kire azt mondják,
jó széllel visszatér, akár a kis
vitorlával hajózó pöcsök, akár
a gigászi nagyfaszok, maradjak
velük, aki mindegyikük én vagyok,

A hálót a halász a semmivel is visszahúzza,
pedig akkora a semmije, mint egy bálna.

Glória, Ámen

Át-átnyúl, mintha Isten lenne,
és belepiskál a jegyzetébe,
egy szót igazít ki, jobban tudja
nála, s a latint helyesen írja,
a vöröst áthúzza, fölé írja:
veres. Látja rögvést, hogy idegen
tájban fut az ír nő, hangafűben,
ősszel, óceáni szélben. Sörény
a haja, izmos a lába, segge
kemény. Majd, kinek közömbös minden,
a sorok között matató kezét
visszavonja, elveszi a lányt
a szemem elől, kitörli ronggyal

GÉCZI JÁNOS (1954) Balatonalmádi

a papírról. De ott fog maradni,
mint a svájci völgyben ezeröttszáz
éve a hunok, rovásírással,
húspácolással, zsindelezéssel
együtt, ha a faltja eltűnik,
majd feltűnik ismét, mint őshonos
szöveglakó, víz a vízcseppben.
Van hely, a helye, ahová sem az
igen, sem a nem el nem hatolhat.

Nota. Egy színpadi műhöz

Ki vagy te, hogy már tudom: a hangod
olyan okozat, amelynek nincsen
világbeli oka? Hiába is említem
a mennyet, a poklot, nem érkezhetsz
onnan, hanem a jól megbolygatott
agyvelőmből, ha hátulról is hallom.
A hátam mögül, hogy kapkodjam
hátrafelé a fejemet, kérdezve,
ki vagyok én, hogy mögülem hallom
a bennem hangzó hangodat? Ki az,
aki így kísérletezik velem,
hogyan lássam közeledni magamhoz
a valót, s hogy lett bennem éppen ez
az örökkévaló? Ha a Mester
rendezi, esküszöm én, a maga
kisszínházában az életemet,
miattad teszi azt, hol éteri,
hol alvilági hang. Mester miatt
lettem ősfarmája a szellemeknek,
hogyan viszontlássam magamat ötszáz
évvel a darab születése előtt
a színpadon, hol éppen a szobrászt
keresem a panoptikumban?